

komme til den Erkjendelse, at det er en stor Feil af Justitsministerens Colleger, at de have forladt ham i dette Dieblik, og at det Møgeste vil være at opmuntre dem til igjen at tage deres Portefeuller og fortsætte deres Virksomhed, idetmindste indtil vi ere ude af den forfærdelige Søle, hvori vi sidde, til stor Fare for os Alle, og som jeg ikke troer, at Hansen vil kunne redde os ud af ved sine Forhandlinger med v. Bismarck.

Steen: Justitsministeren har i den ærede sidste Taler faaet en god Allieret, og den Methode, der følges i Forsvaret, er fra begge Sider omtrent den samme. Man undgaaer saameget som muligt at komme ind paa Sagens tildne Punkter; man gjør forffjellige Udsalv i mangfoldige Retninger, hvorved man kommer til at sige Et eller Andet, som er behageligt hist og her, eller som kan aflede Opmærksomheden fra de Punkter, hvorom Sagen dreier sig. Den ærede sidste Taler har plukket hele Forespørgselen i Stykker, eller rettere sagt, han har pillet hele Sagen ud i Plukværk ved at paavise, at hver Enkeltthed for sig var Suet, var et Snug, og at derfor det Hele efter hans Beviisførelse ikke var Noget værd. Jeg skal imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at af mange Traade sammensættes tykke Touge, og at det netop kommer an paa alle de Enkeltheder, alle de mange Traade, der gennemvæve hele denne Sag. Man kan have Ret til at sige, at vi ikke her have at anstille en Kritik over Embedsbesættelser, og at Ministeren kan have været i sin gode Ret, naar han har ansat til Auctionsdirecteur den Mand, han har ansat; men dette har heller aldrig Noget fremdraget som et Ankepunkt mod Justitsministeren. Man har fremdraget det i Forbindelse med den hele Sag; det er bekjendt, i hvor mange Punkter det paaftaaes, og virkelig ogsaa synes at staae i Forbindelse dermed; dette behøver derfor ikke at gjentages. Piller man derimod denne Enkeltthed ud og siger: det er Snug, saa piller man Værk og stiller Sagen paa et aldeles urigtigt Standpunkt. — Det Samme gjælder, naar man holder sig til Spørgsmaalet om, hvorvidt Brevhemmeligheden er bleven krænk-

et eller ikke, og da gjør gjælbende, at Shænderhaveren af de omtalte Breve selv har tilstedet Brugen af dem, og at Sagen dermed er reen. Nei, det er den ikke, thi den staaer i Forbindelse med de Underhandlinger, der ere pleiede mellem vedkommende Modtager af Brevene og den Mellemmand, som — det kan ikke nægtes — har sneget sig ind mellem Justitsministeren og den Mand, med hvem han har havt at forhandle. Man kan udfaste interessante Bemærkninger om, at Hansen har været Gesandt for en Redacteur, at hans Afstedigelse uden Pension ikke vilde have været et klogt Skridt osv. osv.; men alle disse Enkeltheder bethyde ikke det Møgeste; thi de skulle sættes i Forbindelse med den hele Sag. Man kan gribe Heiligheden til at holde Foredrag mod de skandinaviske Bestræbelser, som man antager ere tilstede eller ikke ere tilstede, og til vidt og bredt at udmale det Urigtige i saadanne Bestræbelser; men man gaaer derved i Grunden udenfor Ordenen; thi vi tale ikke her om Skandinavismen; vi tale om, hvorledes Justitsministeren har stillet sig ligeoverfor bestemte Personer med Hensyn til de Dplysninger, han har villet have. Jeg kan give den ærede sidste Taler Ret i, at naar den ærede Justitsminister troede, at der var Noget at komme paa Spor efter, var det hans simple Pligt gennem Politiet at lade de Underfølgelser foretage, som den ærede sidste Taler forlangte; men naar Justitsministeren ikke har gjort dette, maa Grunden søges deri, at han har troet, at der ikke laa Noget bag ved denne Sag. Det var da hans Pligt sieblikkelig at standse al Forbindelse med Vedkommende og sørge for, at de omhandlede Breve kom tilbage til deres rette Eiere. Det forekommer mig endog, at man, naar man vil handle gentlemansmæssig, burde have underrettet disse Mænd om, hvad der var steet. Man burde have sagt: Jeg har læst Dit Brev, hvortil jeg ikke har havt Ret; der har Du det igjen; men det har den ærede Justitsminister ikke gjort. „Naar Justitsministeren“ — hedder det i Berl. Tid. — „ikke har benyttet den Udvei at henvende sig til Politidirecteuren, saa maa han have havt gyldige Grunde derfor“, men hvilke disse Grunde ere, veed jeg ikke. Her siges, at det var, fordi Hansen ikke ønskede det, men